

Giacomo Puccini

GIANNI SCHICCHI

SZEMÉLYEK

GIANNI SCHICCHI, 50 éves	bariton
LAURETTA, a lánya, 21 éves	szoprán
ZITA, AZ ANYÓ, Buoso nagynénje, 60 éves	alt
RINUCCIO, Zita unokaöccse, 24 éves	tenor
GHERARDO, Buoso unokaöccse, 40 éves	tenor
NELLA, a felesége, 34 éves	szoprán
GHERARDINO, a fiuk, 7 éves	
BETTO DI SIGNA, Buoso sógora, szegény és rosszul öltözött, határozatlan korú	basszus
SIMON, Buoso nagybátyja, 70 éves	basszus
MARCO, a fia, 45 éves	bariton
CIESCA, Marco felesége, 38 éves	mezzoszoprán
SPINELLOCCIO MESTER, orvos	basszus
SER AMANTIO DI NICOLAO, jegyző	bariton
PINELLINO, varga	basszus
GUCCIO, kelmefestő	basszus

Történik 1299-ben, Firenzében.

(Buoso Donati hálósobája)

(A közönséggel szemközt, az egyik oldalon a bejáró ajtó; mögötte egy kis lépcsőforduló és a lépcső; mellette földigérő üvegablak, emögött fakorlással szegélyezett erkély, mely kívül, a ház homlokzatán vezet végig. A háttérben a másik oldalon hatalmas ablak, melyen át Arnolfo tornya látszik. A jobb fal mentén fából való lépcső egy kiskalóriára vezet, szekrényel és ajtóval. A lépcső alatt szintén ajtó. A háttérben az ágy. Székek, ládák, szekrények szétszórta; egy asztal, rajta ezüstneműk. Reggel kilenc óra. Az ágy körül négy kandeláber, három kialudt gyertyával. Az ágy félig nyílt függönyein keresztül piros takaró látszik, mely egy testet burkol. Buoso rokonai az ágy körül térdelnek, és imádkoznak. Gherardino a fal mellett ül a földön, hátat fordítva a rokonoknak, és fagolyókkal gurigázik. Napfény és gyertyafény. A függöny felmegy.)
(Buoso rokonai valami imádságot mormolnak, miközben Marco, Zita anyó és Ciesca siránkoznak és jajgatnak)

ZITA ANYÓ
Szegény Buoso...

SIMON
Szegény Buoso...

RINUCCIO

Szegény bácsi!
CIESCA ÉS MARCO
Ó Buoso!

NELLA ÉS GHERARDO
Buoso!

BETTO
Szegény sógor! Szegény só...
*(Gherardino feldönt egy széket. A rokonok azzal az
ürüggyel, hogy Gherardinót csitítják, rászólnak Bettóra)*

MIND
(Betto felé)

Csitt.

GHERARDO
Siratni foglak, Buosóm, hetekig!
*(Gherardinóhoz, aki a ruháját ráncigálja és valamit a
fülébe súg)*
Csitt!

NELLA
Hetekig? Én egy hónapig!
(Gherardinóhoz)
Csitt!

CIESCA
Nem sok. Én egy egész évig!

ZITA ANYÓ
Siratni foglak, ameddig csak élek!

CIESCO ÉS MARCO
Ah, szegény Buoso!

ZITA ANYÓ
(Gherardóhoz, mérgesen, Gherardinót eltolva magától)
Vidd már ki, Gherardo!
Nem érek rá!
*(Gherardo feláll, megfogja a kisfiú karját, és
ráncigálva kivezeti)*

MIND
Halálod napját megemlegetjük,
Soha érted a gyászt le nem vetjük!

CIESCA
Mily jó volt!

RINUCCIO
Kár érte!

ZITA ANYÓ
Buoso! Buoso!!!

CIESCA
Egyetlen sógorom!

(mindnyájan folytatják az imádságot, kivéve Bettót és Nellát, akik egymás fülébe sugdolóznak)

NELLA

Mit mondasz? Ne tréfálj!

BETTO

Ezt beszélnek Signában!

RINUCCIO

(zokogva Nella felé fordul)

Mit beszélnek Signában?

NELLA

(Rinuccio fülébe súg)

Azt, hogy Buoso...

RINUCCIO

Húúú! ...

BETTO

Ezt beszélnek Signában!

CIESCA

(sírva Betto felé fordulva)

Mit beszélnek Signában?

BETTO

Azt, hogy a Buoso...

(halkan beszél Ciescához)

CIESCA

(természetes, erős hangon)

Mi? ?

Hallottad, Marco, mit beszélnek Signában?

Azt, hogy a Buoso...

(fülébe súgja Marcónak)

MARCO

(beszélve)

Mi?

ZITA ANYÓ

(zokogva)

De végre hadd hallom én is...

BETTO

Azt beszélnek Signában...

ZITA ANYÓ

...mi az ördögöt mondanak Signában?

BETTO

Mondják itt is, ott is...

Erről sugdolóznak...

Én még tegnap este hallottam a péknél:

„Ha meghal Buoso, papok gyomra hízik!

Pocakos lesz mindegyik nagy jómódjában!"

„Mert Buoso, minden szegény ember atyja,

Lám, a sok pénzt most egy kolostorra hagyta!"

SIMON

(főlemelkedik, miután hallotta Bettót)
Mondják ... de hát ki mondja?

BETTO

Ezt beszélnek Signában.

SIMON

Ezt beszélnek Signában???

MIND

Ezt beszélnek Signában.

(a rokonok még mindig térdelnek, de már nem gondolnak az imádságra, hanem meglepetten nézegetik egymást)

GHERARDO

Öreg Simon!

CIESCA

No, Simon?

ZITA ANYÓ

Te vagy vénebb, te tudod jobban!

MARCO

Egyszer podesta is voltál Fucecchióban...

ZITA ANYÓ

Mi lesz ebből?

MARCO

Ugye, nem igaz?

SIMON

(egy percet gondolkozik, azután nyomatékkal mondja)

Hogyha már jegyzőnél van a testamentum,
Ez a hír: gyászjelentés!
Ám ha itt, a sok lom között reá akadnátok,
Visszasóványodhatnak a szent barátok!

MIND

Visszasóványodhatnak a szent barátok!
(mindnyájan felpattannak)

RINUCCIO

Sose búsulj, Lauretta édes,
Megnézzük, hová bújt a boldogság?

(Gherardo egyedül jön vissza, s most Nellával együtt lázas kutatáshoz lát. Betto szemügyre vesz egy szép ezüst tányért, melyen kés és olló fekszik, szintén ezüstműből. Elővigyázatosan körültekint, aztán kinyújtja az egyik kezét a tál tartalmának megkaparintására. de Simon korai örömujjongása megakadályozza)

SIMON

Ah!

(mindnyájan megfordulnak. Betto játssza a szórakozottat. Simon behatóbban megvizsgálja a pergament)
Nem. Nem az.

(a kutatás tovább folyik. Betto fölcsípi az ollót és a kést, megdörzsöli a kabátujjával, és zsebrevágja. Most aztán a tányért kísérli meg. Kinyújtja a kezét, de Zita anyó korai örömujjongására mindnyájan megfordulnak)

ZITA ANYÓ

Ah!

(bedugja a fejét a szekrénybe)

Nem. Nem az.

(a kutatás még izgatottabban folytatódik. A megvadult rokonok már nem tudják, hol keressenek. Mindent kiszórnak a szobába. Fölturkálják a ládákat, szekrényeket, padokat; még az ágy alá is benéznek. Pergamenek és papírdarabok röpködnek a levegőben. Betto fölhasználja az általános zűrzavart a tányér elcsenésére. Gyorsan eltünteti a ruhája alatt, de a kezét továbbra is óvatosan rajta tartja)

ZITA ANYÓ, CIESCA ÉS NELLA

Vajon hol lesz?

GHERARDO, MARCO, SIMON ÉS BETTO

Vajon hol van?

RINUCCIO

(akinek sikerült a galérián levő szekrényt kinyitnia, kiabálva)

Itt nálam!

Buoso Donati végrendeletét

Ím, megtaláltam!

(mindnyájan kinyújtott kézzel kapkodnak a végrendelet után. Rinuccio azonban bal kezébe veszi a pergament, jobb kezével pedig vissza igyekszik tartani a lelkesedő rokonokat)

Ó, bölcs nagynénikém!

Ígérd meg azt,

Hogy ha az elhunyt bácsi

- Szegény jó bácsi! -

Nagy bőkezűséggel gondolt énrám,

S hogyha mindannyian jól jártok máma,

Eme szerfölött ünnepélyes percben

Teljesíted a szívem titkos vágyát:

Engedd, hogy elvegyem

Gianni Schicchi lányát!

Mint könnyű csók,

Elmúlik majd e pár nap...

S meglesz az esküvőnk Virágvasárnap!

GHERARDO ÉS BETTO

Az ám!

CIESCA, MARCO ÉS SIMON

No jó!

NELLA ÉS GHERARDO

Majd megbeszéljük később!

RINUCCIO

(makacsul)

Megesküdhetünk-e Virágvasárnap?

GHERARDO ÉS MARCO

Add előbb azt az írást!

CIESCA

Mi tüzes tűkőn állunk,
S ő szerelemről jajgat!

RINUCCIO

(átnyújtja Zita anyónak a végrendeletet)
Néni!

ZITA ANYÓ

Ha minden úgy megy, amint várom:
Bánom is én,

Vedd el a ... tejesasszonyt!

(Zita anyó az asztalhoz megy, és leül. A rokonok követik, és körülállják. Zita keresi az ollót, hogy a pergamen kötelekét fölvághassa. Nem találja)

RINUCCIO

Ó, szörnyen szeretett az elhunyt bácsi!
Pénzéből hagyott bizonyosan rám is...

(Zita anyó gyanakodva nézegeti a rokonokat, mert nem találja az ezüst ollót. Betto nem tudja, hogy milyen arcot csináljon. Zita végre is kézzel szakítja el a fonalat, és fölnyitja a tekercset. Feltűnik egy második pergamen, mely most már a végrendeletet takarja)

RINUCCIO

(Gherardinóhoz, aki már visszatért a színre, halkan)

Fuss el a Gianni Schicchihez,

S kérd meg, hogy jöjjön át.

Laurettát is hozza,

Mert Rinuccio di Buoso

Nagyon várja!

Ne, itt van három fillér:

Végy rajta mákospatkót!

(három pénzdarabot ad neki. Gherardino elszalad)

ZITA ANYÓ

(olvasva)

„Zita nénémnek s Simon bátyámnak!”

SIMON

Ó, szegény Buoso!

ZITA ANYÓ

Ó, szegény Buoso!

SIMON

Égjenek érted földig a gyertyák!

(túláradó hálaérzetében meggyújtja mind a két háromgyertyás kandelábert)

Páratlan ember!

Többet is megérdemelsz!

Ússz a fényben, szegény jó Buoso!

MIND

Ó, szegény Buoso!

NELLA ÉS GHERARDO

Hogyha rám hagyta volna ezt a házat!

CIESCA ÉS MARCO

Hogyha rám hagyta volna ezt a házat!

ZITA ANYÓ ÉS MARCO

Vagy a signai malmot...

NELLA ÉS GHERARDO

(susogva)

Vagy a signai malmot!

CIESCA ÉS MARCO

Vagy az öszvért...

BETTO

Hogyha rám hagyta volna...

SIMON

Biztos, hogy az öszvért rám hagyta.

CIESCA ÉS GHERARDO

Vagy a signai malmot...

MARCO

A signai mal...

ZITA ANYÓ

Csitt! Most ő szól!

(középen áll Zita anyó, kezében a végrendelettel, mögötte a rokonok. Marco és Betto fölálltak egy székre, hogy jobban lássanak. Az arcok elmélyednek az olvasásban. Az ajkak hangtalanul mozognak, mintha mindenki csak a maga számára olvasna. A következő pillanatban elkomorodnak az arcok, és ettől kezdve egyre tragikusabb kifejezést öltenek. Zita anyó lassan leengedi magát egy székre, s elejti a végrendeletet. A többiek mintha kővé meredtek volna. Egyedül Simon fordul meg. Észreveszi a három égő gyertyát, s egyetlen fújással eloltja őket. Lebocsátja az ágy függönyeit, és elfújja a többi gyertyát is. A többiek keresnek maguknak egy-egy széket vagy padot, s meredt szemmel, némán reá rognak)

SIMON

(visszafojtott méreggel)

Sejtettem én ezt! Nemhiába mesélték!

S most a dús birtokba beül az a népség!

CIESCA

Most az egész családnak fölköphat az álla!

No, Buoso sógor, ez aztán a hála!

MARCO

Ó pénzes zacskó, életem reménye,

Mért költöztél a papok tenyerébe?

BETTO

Én egy évbe' csak egyszer kapok jó bort,

Ők - nyelhetik a százesztendős óbort!

NELLA

Ha az én kamarám üresre csappant:
Sebaj, hisz ők lakomáznak faintos kappant!

RINUCCIO

A boldogságom sírva néz ma rátok, ó,
Könyörtelen, keményszívű barátok!

GHERARDO

A kacsapecsenyéhez finom kés kell!
Ha óhajtjátok, mi szolgálunk a késsel...

ZITA ANYÓ

Nyalja is biztos mind most a szája szélét,
S vesznek a gaz kofáknál száz jófélét!
Ölükbe pottyán minden hizott szárnyas!
(a rokonság haragja és izgatottsága lassanként a tetőfokára hág. Otthagyják a székeket, és dühödten járkálnak a szobában föl és alá. Átkozódva rázzák az öklüket, majd erőltetett kacagásban törnek ki, mely leginkább a kárhozottak üvöltéséhez hasonlít)

SIMON

Gyenge pacsirták!

NELLA

Friss nyulak!

GHERARDO

Kövér fürjek!

ZITA ANYÓ

Húsos foglyok!

SIMON

És minő pulykák!
És minő pulykák!

ZITA

Kövér fürjek!

BETTO

Milyen tyúkok!

MIND

Csak tyúkok? Talán csirkék!

RINUCCIO

Szelíd hangú, mit sem sejtő jércék!

ZITA ANYÓ, MARCO, SIMON, BETTO

S ők teli szájjal, kárörvendő képpel
Majd így mutogatnak ránk: Ha, ha, ha!

CIESCA, NELLA, RINUCCIO ÉS GHERARDO

Mandulaízű jércék!

CIESCA, NELLA, RINUCCIO ÉS GHERARDO

Nézd, a számár Donatik!

MIND

Ha, ha, ha! Nézd a szegényt!
Nézd, a számár Donatik!
Ha, ha, ha! Kéne a kincs?
Kéne, ha volna, ugye? Csakhogy nincs!
Amíg te mérgeledsz,
Mi jóllakunk a bős család zsebéből!
Hahahahahahahahahahaha!!!

*(a kétségbeesés kitombolta magát, és lassanként
levertséggé változik át. Néhányan a rokonok közül
komolyan sírnak)*

ZITA ANYÓ

Ki is álmodta volna,
Hogy épp mikor végre kimúlik a Buoso:
Igazán és őszintén kell sírnunk!
*(a rokonok visszavánszorognak a székekhez, és ismét
lerogynak rájuk. Már mindnyájan ülnek, újra kővé
meredten)*

ZITA ANYÓ, CIESCA ÉS NELLA

Hátha talál a törvény...

SIMON ÉS BETTO

A törvény?

ZITA ANYÓ ÉS MARCO

...vagy egy eszközt...

GHERARDO

...vagy egy módot?

MARCO

Öreg Simon? ... No, Simon?!

ZITA ANYÓ

Te tudod jobban.

MARCO

Hisz egyszer podesta voltál Fucecchióban...
*(Simon egy mozdulattal jelzi, hogy itt már minden
hiábavaló)*

RINUCCIO

Én tudok itt egy embert,
Aki értene hozzá, s tán meg is menthet!

MIND

Ki az?

RINUCCIO

Gianni Schicchi!
(általános csalódás)

ZITA ANYÓ

(mérgesen)
A Gianni Schicchiről s arról a lányról
Egy szót sem akarok hallani!
Egy szót se többet...

GHERARDINO

(ordítva beszalad)
Azonnal jönnek!

MIND
Kik?

GHERARDINO
Gianni Schicchi!

ZITA ANYÓ
Ki merte hívni?

RINUCCIO
Én küldtem, mert azt reméltem...

CIESCA ÉS NELLA
(morogva)
Majd kivágom úgy,
Hogy a lába se éri a földet!

ZITA ANYÓ
(mérgesen)
Én kidobom úgy,
Hogy a lába se éri a földet!

MARCO ÉS SIMON
(morogva, egyszerre)
A gyászoló családot
Zavarni meri egy Schicchi!

GHERARDO
(Gherardinóhoz, miközben elnadrágolja)
Már megmondtam százszor,
Hogy ne hallgass másra!
Nesze! Nesze!
(fölkorgeti a galériáról nyíló szobába és becsukja)

SIMON
(Rinuccióhoz)
Minek kell neked éppen
Egy parasztember lánya?

ZITA ANYÓ
Hiszen úgy jöttek Firenzébe nemrég!
Rokonom legyen ez a póri népség?
Meg is tiltom, hogy jöjjön!
Nem tűröm!

RINUCCIO
Ostoba gőg ez!
Meg aztán ... ki tudja?
Senki sem ismeri jobban a törvényt,
Mint éppen ő!
Hamis a mája, arany a szíve!
S ha egy finom és ritka tréfa járja:
Csak Gianni Schicchi a csíny gazdája!
Csupa jókedv az arca.
És a két szeme vígan csillog,
S bástyájául a fondorlatos szemnek
Ott mosolyog egy toronymagas orr!
Falusi ember? Hát aztán?!

És ha úgy van?!
Bárhonnan való, én - nemesnek látom!
Királyi lomb virul Firenze fáján,
S babér borítja szép sudárú törzsét,
Gyökere mégis lenn, a föld ölében él,
Nehogy a vészek könnyedén kitörjék...
És Firenzénk gyümölcsös ifjú fáját
Kerek e földön nézik és csudálják!
Hajnal felé, a vén torony ha ébred
Már zsong az Arno csintalan meséket,
S égszínkék habja csókolózva úgy cseng,
Hogy hárfájából a nyájas völgyek csermelye zeng...
Így a jó nép, s a dús falvak könnyűvé tették
Emelni bölcs és csillogó Firenzét!
Egyszerű sorból nagy művész lett Arnolf:
Szép karcsú márványtornya égbe rontó!
S a kincsteremtő Medicik családja
Faluról jött, akár a híres Giotto...
S ki majd a kedvünk újra földeríti:
Fia a népnek, éljen Gianni Schicchi!
(kopognak az ajtón)

Ez ő.

*(Rinuccio kinyitja az ajtót; belép Gianni Schicchi,
mögötte Lauretta)*

GIANNI SCHICCHI

*(megáll az ajtóban, és meglepődve nézi a rokonok
vigasztalan seregét)*

Megdöbbentő és szánalmas e látvány!

RINUCCIO

(Laurettához)

Lauretta!

LAURETTA

Rino!

GIANNI SCHICCHI

Buoso Donati kétségkívül gyógyul!

RINUCCIO

(Laurettához, halkan)

Szerelmesem!

LAURETTA -

Mért vagy oly halvány?

RINUCCIO

Ó jaj, a bácsi...

LAURETTA

Mi történt, szólj hát?

RINUCCIO

Keserű gyász és keserű bánat...

LAURETTA

Keserű bánat...

GIANNI SCHICCHI

(lassanként beljebb jön, s megpillantja a gyertyákat)

az ágy körül)
Ah ... hát elhunyt?
(magában)
Akkor vajon minek sírnak?
Hisz örömben táncolniuk kéne!
(hangosan, hamis meghatottsággal)
Ó, megértem a jó rokonság könnyeit...
Véghetetlen lesújtó...

GHERARDO
Nem is hittük, hogy ennyire lesújtó lesz!

GIANNI SCHICCHI
... hát ... ez így van.
S tán jobb is ez így!
Ameddig él, sok mindent elveszt az ember,
Sok mindent megtalál.
Nincs szegény Buoso ... megvan az örökség!

ZITA ANYÓ
(dühösen)
A papoknak, s nem nekünk!

GIANNI SCHICCHI
Ah! Nem kaptok semmit?

ZITA ANYÓ
Egy polturát sem,
Úgy kitagadott minket!
S épp ezért azt tanácslom,
Hogy lánykájával együtt
Illanjon el a házból,
Mert az én szép öcsém
Nem vehet szegény lányt el!

LAURETTA ÉS RINUCCIO
Én nem tudok nélküle élni!

ZITA ANYÓ
Énnekem aztán sírhatsz!

GIANNI SCHICCHI
(Laurettához)
Légy már büszkébb, kislányom!
(Zita anyóhoz)
Nézd csak a fősvény söprűt!
Hitvány pénzért
Förláldozná a lányomat s az öccsét!
Nézd csak a kapzsi sárkányt!
Zsugori vén banya!
Rozzant pénzeszsák!
Boszorkák dísze!

LAURETTA
Rinuccio, most is érzem még a csókod!
Holdfényben égett Fiesole,
S azt ígérted: már mindhalálig úgy lesz!
Ne hagyj, Rinuccio!
Tetőled el nem szakíthat senki ... senki.

RINUCCIO

Rózsálló szerelmes hajnal,
Lauretta, csöpp kis lány, ne félj!
Én átkarollak forrón!
Ó, akkor este Fiesole völgyében
Nyílt a jázmin!
Enyém leszel, enyém maradsz!
Az Úr nekem rendelt!

LAURETTA ÉS RINUCCIO
Ne tűnj el, tavaszi álom!
Szerelmes hajnal, ne szállj el!
Karomba zárlak, s az esküvőmre várlak...
Hol vagy, Virágvasárnap?

ZITA ANYÓ
Még engem sérteget!
Pénz nélkül
Én nem adhatom rá az áldást!
Bánom is én a sértést!
Rinuccio, jöjj hát!
Hagyd azt a lányt már!
Hogy engedhetnélek tönkremenni?
Tüstént jöjj hát!
No, hagyd már, Rinuccio, hagyd már!
Elég a szóból! Hagyd őket menni!
(*Gianni Schicchihez*)
Kotródjon el!

GIANNI SCHICCHI
(*balra húzza Laurettát*)
Lauretta, jöjj hát!
Nem kellesz, látod!
Menjünk már!
És ne búsulj, Lauretta szívem!
Ily fősvény néppel
Egy csöpp kedvem sincs rokonságra lépni!
Ne búsulj, lányom!
Ahelyett menjünk!

A ROKONOK
Szerelmes nyöszörgés...
Csak ez hiányzott.

LAURETTA
(*elszalad Schicchitől, és Rinucciohoz fut*)
Övé a lelkem!

RINUCCIO
(*elszalad Zita anyótól, és Laurettához fut*)
Övé a szívem!

ZITA ANYÓ
Nem olyan biztos, Rinuccio, jöjj már!

A ROKONOK
Mutasd az írást,
Háthogyha segít rajtunk!
Mutassuk meg az írást!

ZITA ANYÓ
Én nem akarom, s ezzel kész!

LAURETTA ÉS RINUCCIO
Tevéled - halálig!

ZITA ANYÓ
Nem! Nem! Nem!

GIANNI SCHICCHI
Egy ilyen fösvény, kapzsi vén banyát!
Lauretta, jöjj!
Jöjj, kicsim!
Lauretta, menjünk!
Jöjj, jöjj, jöjj!

RINUCCIO
(visszatartja Giannit)
Signor Giovanni,
Maradjon még egy percig!
(Zita anyóhoz)
Ahelyett, hogy itt ordít,
Mutathatná az írást!
(Giannihoz)
Könyörgöm, nézze át!
Hisz a bölcsessége
Száz jegyzőn meg tudóson túljár!
Találjon valami kibúvó utat,
Valami módot...

GIANNI SCHICCHI
E haszonleső népnek?
Semmit! Semmit! ! Semmit! ! !

LAURETTA
(letérdel Gianni előtt)
Én édes jó apácskám,
Nincsen szebb nála senki!
S én máma úgy elmennék
Karikagyűrűt venni...
Csak két picinyke gyűrűt,
De hogyha el nem engedsz,
A Ponte Vecchióról
Biztos halálba kergetsz!
Ó, mennyi gond, ó, mennyi bú...
Jaj nékem ... halálom ez ...
Segíts rajtuk, apám.
(sírva)
Segíts rajtuk, apám!

GIANNI SCHICCHI
Hol van a testamentum?
(Rinuccio átnyújtja a végrendeletet Gianninak. Ez fel és alá sétál, elmerülve az olvasásban. A rokonok eleinte csak a szemükkel követik, azután öntudatlanul maguk is utána mennek. Simon leül egy padra, és hitetlenül csóválja a fejét)

GIANNI SCHICCHI
(hirtelen megáll)
Nem segít semmi!
(a rokonok otthagyják Schicchit, és megindulnak a háttér felé. Lauretta és Rinuccio félrevonultak,

reménytelen szerelmükön merengve)

LAURETTA ÉS RINUCCIO

Én rózsás tavaszi álmom,

Már elbocsátlak...

Úgysem lesz meg az esküvőnk

Virágvasárnap!

(Gianni Schicchi ismét járkálni kezd, s most még több figyelemmel olvassa a végrendeletet)

GIANNI SCHICCHI

(hirtelen megáll)

Nem segít semmi!

(a rokonok csalódottan leülnek)

LAURETTA ÉS RINUCCIO

(fájdalmasan)

Ég áldjon, szerelmes hajnal!

Csak csillogj ezentúl másnak...

GIANNI SCHICCHI

(mennydörgő hangon)

De mégis!

LAURETTA ÉS RINUCCIO

(boldogan)

Lehet, hogy meglesz az esküvőnk

Virágvasárnap!

(a rokonok fölugrálnak, és izgatottan körülveszik Schicchit. Gianni mozdulatlanul áll a szín közepén, majd néhány tartózkodó mozdulatot tesz, és maga elé mered. Lassan-lassan kiderül a tekintete, és előbb vidám, majd triumfáló arckifejezést ölt)

A ROKONOK

(leheletszerűen)

Hát mégis?...

GIANNI SCHICCHI

(gyerekes hangon)

Laurettácska! Eredj ki egy csöppet!

Adja kis madárkának jó kis magocskát!

(visszatartja Rinucciót, aki Laurettát követni akarja)

Egyedül.

(alighogy Lauretta eltűnt az erkélyen, Gianni a rokonok felé fordul)

Nem tudja még senki,

Hogy Buoso elhunyt?

MIND

Nem!

GIANNI SCHICCHI

Jól van.

Akkor hát ezután se tudja meg senki!

MIND

Nem tudja meg senki.

GIANNI SCHICCHI

S a szolgák?

ZITA ANYÓ

Tegnapelőtt estétől nem jártak itt.
Nem is sejtik...

GIANNI SCHICCHI

(Marcóhoz és Gherardóhoz)

Ti ketten fogjátok a holtat,

S a gyertyákkal együtt

Vigyétek át a szomszédos szobába!

(Marco és Gherardo eltűnnek az ágy függönyei mögött, s megjelennek egy piros csomaggal, melyet a szomszédos szobába visznek. Simon, Betto és Rinuccio kihordják a gyertyákat)

Asszonyok, húzzatok új ágyat!

ZITA ANYÓ, CIESCA ÉS NELLA

De? ...

GIANNI SCHICCHI

Kérdezni nem kell.

(kopognak az ajtón, a rokonok megrettenve megállnak)

MIND

Ah...

GIANNI SCHICCHI

(fojtott hangon)

Vajon ki lehet?

ZITA ANYÓ

Magister Spinellocchio, a doktor!

GIANNI SCHICCHI

A fő, hogy be ne jöjjön!

Mondjatok neki bármit...

Hogy jobban van a Buoso,

Csakhogy szundít!

(a rokonok az ajtóhoz tódulnak, s egy icipicikét kinyitják. Gianni a függönyök mögé bújik, az ajtóval ellenkező oldalon. Betto beteszi az ablaktáblát)

SPINELLOCCIO

(orrhangon)

Engedelmet...

MIND

Jó reggelt, Magister Spinellocchio!

Jobban van!

Jobban van!

Jobban van!

SPINELLOCCIO

(némi meglepetéssel)

Hát az orvosságom használt?

MIND

De még hogy!

De még hogy!

SPINELLOCCIO

Korunkban, lám, a tudomány mire képes!

Ám ... hadd lássuk! Hadd lássuk!

(Spinelloccio be szeretne jönni, de a rokonok nem engedik)

MIND

Nem ... most szundít! Most szundít!

SPINELLOCCIO

(állhatatosan)

De mégis...

GIANNI SCHICCHI

(utánzó, remegő hangon)

Nem ... nem, Magister Spinelloccio!

SPINELLOCCIO

Ó, signor Buoso!

(Gianni utánzó hangjának hallatára összerezzenek a rokonok, habár rögtön megértik, hogy Gianni az, aki Buoso hangját utánozza. Betto azonban annyira megijedt, hogy elejtette az eldugott ezüstitányért. Zita anyó gyorsan fölveszi, s megfenyegetve Bettót, visszateszi az asztalra)

GIANNI SCHICCHI

Úgy vágyom aluszkálni egy kissé...

Ha lenne szíves elfáradni este?

Most éppen szundikáltam...

SPINELLOCCIO

Ó, hogyne jönnék.

Tehát jól van?

GIANNI SCHICCHI

Ifjú emberré váltam...

Hála önnek!

SPINELLOCCIO

Szóval este.

(a rokonokhoz)

Hallom a hangján is,

Hogy mennyire gyógyul!

Eh ... hisz énnekem még

Egy betegem se hunyt el!

De be is vallom szerényen:

A bolognai egyetemet illeti az érdem...

MIND

Viszontlátásra este!

SPINELLOCCIO

Pontosan jövök!

(A rokonok bezárják az ajtót, s Gianni felé fordulnak, aki rejtekhelyéről előbújik. Betto ismét kinyitja az ablaktáblákat. Beözönlik a fény)

GIANNI SCHICCHI

(természetes hangon)

Hasonlít-e a hangom?

A ROKONOK
Szinte féltünk!

GIANNI SCHICCHI
Ah! Vittoria! Vittoria!
Értitek végre?

MIND
Nem!

GIANNI SCHICCHI
Mind csupa tökfej!
Elhívjátok a jegyzőt:
(*gyorsan, ijedten*)
„Signor Amantio, gyorsan!
Szegény Buoso Donati
Immár a végít járja,
S végrendelkezni óhajt.
Hozzon magával pergament meg pennát...
Siessünk kérem, mert különben késő! ”
(*nyugodtan*)
A derék jegyző eljön,
S mit lát?
A szobában titkos félhomályt,
S benn az ágyban
A Buoso Donati vén személyét!
Az ő fejkötőjét látja,
És rajta a hálósipkát,
Amelynek alján
Egészen mást lát:
Egy orr meredez ott,
Mely az én legsajátabb orrom,
Mert az ő nyoszolyáját én bitorlom!
Én, a Schicchi,
E hangocskával meghamisítom majd Buosót
Gyönyörű szépen,
S én végrendelkezem majd az ő nevében!
Ó népség!
Ezt az épületes tréfát
Még megéneklik egykor a poéták,
S ez dicsőséget ad
Örökkön át!
(*a meghatottságtól szédülő rokonok körülveszik
Gianni Schicchit, s csókolgatják a kezét és a ruháját*)

MIND
Schicchi! Schicchi! Schicchi! ! !

ZITA ANYÓ
(*Rinuccióhoz*)
Hívd menten át a jegyzőt!

RINUCCIO
(*elszalad*)
Amily hamar csak bírom!

MIND
(*összevissza*)
Kedves Gherardo! - Marco, Zita!
Ciesca, Nella! - Betto, Simon!

Schicchi! Schicchi!!!

GIANNI SCHICCHI

Be népszerű a Schicchi!

A ROKONOK

Mi törjük most a borsot,

S a papok orra bánja!

Schicchi!! Schicchi!!!

Nincs is szebb,

Mint a rokon barátság!

(a rokonok lelkesedésükben ölelkeznek és csókolóznak)

SIMON

Ó, Gianni!

Úgy hiszem, nem lesz céltalan,

Ha mindjárt rá is térünk a tárgyra...

A ROKONOK

A pénzt elosztjuk!

(Gianni mindegyiknek igent int a fejével)

SIMON

Nékem jár a fucecchiói birtok...

ZITA ANYÓ

Nékem jár az egész Figline...

BETTO

S nékem Pratóban a jószág...

GHERARDO

Nekünk a nyájas Empoli...

MARCO

Nekünk maradjon Quintole...

BETTO

A szép pratói jószág...

SIMON

A fucecchiói birtok...

ZITA ANYÓ

Marad ezeken kívül:

Az öszvér, ez a ház itt,

Meg a signai malom!

MARCO

De ez aztán a tejföl...

SIMON

(szemérmetlen naivsággal)

Ah! Megértem! Megértem!

Öreg vagyok valóban, egyszer podesta is voltam

Fucecchióban,

Ti énnekem juttattok mindent.

ZITA ANYÓ

Nem, nem, nem, nem!

Hová gondolsz?

Mi majd csak inkább...
Megbecsülünk, megbecsülünk!

A ROKONOK
Nagyszerű! Nagyszerű! A podesta!
Hogy milyen önzetlenül szétosztja!

MARCO ÉS BETTO
A signai malom, az öszvér és a ház
Csak énnekem jár!

MIND
(összevissza)
Az öszvér, a malom, s a ház csak énnekem jár!

A ROKONOK
Csak énnekem jár! Csak énnekem jár!

GIANNI SCHICCHI
Nincs is szebb, mint a rokon-i összetartás!
(harsányan kacag)
Ha, ha, ha, ha! ! !
(halotti harangszó hallatszik.
A rokonok ijedten elnémulnak)

A ROKONOK
(fojtott hangon)
Valami történt!
Megtudták ott kinn, hogy Buoso meghalt!
(Gherardo lerohan a kijáró lépcsőn)

GIANNI SCHICCHI
Most aztán vége!

LAURETTA
(benéz az erkélyről)
Ugye ... be szabad jönnöm?
Nem akar magot enni már a kis madár!

GIANNI SCHICCHI
(mérgesen)
Akkor adj neki inni!
(Lauretta ismét eltűnik az erkélyen. Gherardo jön lihegve: beszélni nem tud, csak a kezével mutatja, hogy: nem!)

GHERARDO
(lihegve)
A szomszéd kapitánynál
Egy megkeresztelt néger
Belefulladt a kútba!

A ROKONOK
(vidáman)
Requiescat in pace!

SIMON
(tekintéllyel)
Azt ajánlom,
Hogy a házról, az öszvérről és a malomról
Döntsön ítélő ésszel,

S pártatlan szívvel a Schicchi!

A ROKONOK

Arról dönt majd a Schicchi!

GIANNI SCHICCHI

Énnekem mindegy.

Kérem a Buoso hálóingét!

Gyorsan! Gyorsan!

(Zita anyó, Nella és Ciesca kiveszik egy ládából a Buoso kendőjét, fejkötőjét és hálóingét, s egyiket a másik után, odaadják Gianni Schicchinek, hogy felöltse őket)

ZITA ANYÓ

Itt van a fejkötőcskéd...

(halkan)

Hogyha rám hagyod a signai malmot,

A házat, s az öszvért,

Kapsz harminc arany pengőt!

GIANNI SCHICCHI

Meglesz!

(Zita anyó kezeit dörzsölve el)

SIMON

(halkan)

Ha rám hagyod a házat,

A malmot és az öszvért,

Kapsz száz arany pengőt!

GIANNI SCHICCHI

Meglesz!

(vetközni kezd)

BETTO

(közeledve Schicchihez)

Gianni, ha énrám hagyod a házat,

S az öszvérrel a signai malmot,

Meglátod, milyen jól jársz!

GIANNI SCHICCHI

Meglesz!

(Nella, miután a kendőt elővette, halkan beszél Gherardóval)

NELLA

(hangosan)

Tessék a hálósipka!

(halkan)

Ha ránk hagyod az öszvért,

A signai malmot és ezt a házat,

Megsúghatom, hogy pénz üti a markod

GIANNI SCHICCHI

Meglesz!

(Nella visszamegy Gherardóhoz s mind a ketten dörzsölik a kezüket)

CIESCA

(nagyhangosan)

És én hozom az inget!

(halkan)

Ha az öszvért, a signai malmot
S a házat nekünk szántad:
Fogadd örökre hálánk!

GIANNI SCHICCHI

Meglesz!

*(mindenki meg van elégedve, és dörzsöli a kezét.
Eközben Gianni fölveszi az inget, s azután tükörrel
a kezében eligazítja a fejkötőt s a kendőt, hogy
arckifejezését ezáltal megváltoztassa. Simon az ablakból
lesi, hogy jön-e már a jegyző. Gherardo leszedi az
asztalt, amelynél a jegyző ülni fog. Marco és Betto
összehúzzák az ágy függönyeit, és rendbehozzák a
szobát)*

*(a három asszony körülveszi és nevetséges módon
megcsodálja Giannit)*

ZITA ANYÓ

Beszélj csak, huncut lurkó!
Én értem ám a jó szót.
A Gianni játssza Buosót,
Vagy a Buoso játssza Giannit?
Elképesztőn hasonló...
Mintha csak Buosót látnám.
Ez éppúgy remeg álmos, vézna lábán,
S bibircsók is nőtt az állán!
Mintha csak Buosót látnám. Ah!

CIESCA

Ni, milyen szép kis ember!
Csak a szakálla kender...
Ha most bölcsen füllentesz,
A mama szép csörgőt vesz!
Pillangó száll a réten,
A méhek gyűjtik a lépesmézet...
S a barátok megennék az egészset!
Az ám ... De a méhek szúrnak,
S csípős a méz az úrnak. Ah!

NELLA

Tente babácska, tente!
Vetközni szépen rendbe...
Édes az ágy,
És a párna oly égbeli lágy...
Te váltasz tiszta pólyát,
Fészkük a vándor gólyák,
A róka a gúnyáját,
A fókapár bajuszkáját,
A kígyó váltja bőrét,
Kutyus cseréli szőrét...

HÁRMASBAN

De a Gianni,
Elég annyi:
Egész orcát cserél!
Tettetéssel,
Hamis ésszel
Csakis rajtunk segít!
S eme fönti
El is dönti,

Hogy a szép ház kié?!

GIANNI SCHICCHI
Csak értetek teszem!

ZITA ANYÓ, CIESCA ÉS NELLA
Így is van jól!

GIANNI SCHICCHI
Majd lesz meglepetés!

ZITA ANYÓ, CIESCA ÉS NELLA
Még kitűnőbb!
Ó, Gianni, Gianni, kegyes megmentőnk!
Ó, Gianni Schicchi, legnemesebb jellem!
Ó, Schicchi! Ó, Schicchi!

ZITA ANYÓ
Ó, Gianni Schicchi, követendő példa!

A ROKONOK
(a férfiak is körülveszik Giannit, s az ágy felé tolják)
Öreg Buoso hú mása,
Bújj ágyba, bújj ágyba!

GIANNI SCHICCHI
(egy mozdulattal föltartja őket)
Még előbb egy kis intést!
Nagyon jó lesz, ha tudjuk,
Mint dübörög a törvény:
„Aki ír, avagy csak diktál is
Másnak a nevében,
S végrendelkezik más helyett:
Annak minden cinkosával együtt
Félkezeit levágják,
És aztán ... számúzik!”
Igen üdvös egy törvény,
De ha kisül e tréfa...
Nem látjátok Firenzét.
(Arnolfo tornyára mutat, mely az erkélyen keresztül látszik)
Ó, szép Fiorenza,
Ó, andalító esték...
Félkézzel búcsúzom,
Mert másfelét lenyesték!
(fölemeli a karját, mintha a félkezeit levágták volna)
És mint egy ghibellinnek,
A gallérom kitették!

A ROKONOK
(megrendülten az ablak felé néznek)
Ó, szép Fiorenza,
Ó, andalító esték...
Félkézzel búcsúzom,
Mert másfelét lenyesték!
És mint egy ghibellinnek,
A gallérom kitették!
(Kopognak az ajtón)
(Gianni beugrik az ágyba. A rokonok gyorsan betakarják, azután besötétítik a szobát. Az asztalra, amelyenél a jegyző írni fog, égő gyertyát tesznek, s

végtére ... kinyitják az ajtót)

RINUCCIO

(belép)

Megjött a jegyző!

A JEGYZŐ, PINELLINO, GUCCIO

(belépnek,)

Jó reggelt, signor Buoso!

GIANNI SCHICCHI

(Buoso hangját utánozva)

Ó ... ilyen hamar?

Köszönöm, signor Amantio!

Ó, Pinellino, nemes varga, köszönöm!

S neked is, Guccio barátom!

Nagyon kedves, nagyon jólesik,

Hogy éppen ti lesztek a tanúk!

PINELLINO

(meghatottan)

Ó, szegény Buoso!

Még meg talál halni,

És sose rendel tőlem többé új cipőt!

(a jegyző eközben egy kis dobozból pergament és

pecsétet vett elő, s elhelyezte őket az asztalon. Most

leül a karosszékre, míg a tanúk kétoldalt állva maradnak)

GIANNI SCHICCHI

Sajátkezűleg írtam volna

Búcsút a ragaszkodó családhoz...

Ha bénulásom meg nem akadályoz.

Ezért szükséges jegyző,

Solemne et legale!

A JEGYZŐ

Ó, signor Buoso, szívesen!

Habár az szomorú, hogy megbénultál.

(Gianni egy reszketeg, hadonászó mozdulattal

megpróbálja fölemelni a kezét.

A rokonok sajnálni kezdik)

ZITA ANYÓ, CIESCA, NELLA ÉS SIMON

Szegény jó Buoso!

A JEGYZŐ

Ah, szegény Buoso!

Mindegy. A tanúk látták,

Testes viderunt!

Most kezdhethetnénk, ha tetszik...

Bár ... tán a rokonok?

GIANNI SCHICCHI

Maradjanak csak itt benn!

A JEGYZŐ

Hát akkor kezdem.

(gyorsan olvas tekintet nélkül az érthetőségre)

„In Dei nomine anno Domini nostri Jesu Christi ab

eius salutifera incarnatione millesimo ducentesimo

nonagesimo nono, die prima septembris, indictione

undecima, ***ego notarius Amantio di Nicolao***
(*a dőlt betűs szavakat tisztán kell kiejteni*)
civis Florentiae, per voluntatem ***Buosi Donati scribo hoc
testamentum.***"

GIANNI SCHICCHI
(emelt kézzel)
Annullans, revocans et irritans
Omne aliud testamentum!

A ROKONOK
Hogy milyen gondos! Előrelátó!

A JEGYZŐ
Még egy szót csupán:
Mondd csak, a temetést
- Ne lenne szükséged soha rá! -
Hogy kívánod?
Nemde fényes díszítéssel?

GIANNI SCHICCHI
Nem, nem, nem! Csak semmi túlzás!
Három tallérnál ne kerüljön többbe!

A ROKONOK
Hogy milyen szerény! Hogy milyen józan!
A szegény bácsi! Ez aztán ész! Nagy ember!
Hibátlan jellem!

GIANNI SCHICCHI
(diktál)
Fönnforgó vagyomból
A signai kolostorra hagyományozok...
(a rokonok riadtan fölállnak)

GIANNI SCHICCHI
(vékony hangon)
... öt lírát.
(a rokonok megkönnyebbülten leülnek)

A ROKONOK
Éljen! - Éljen! - Hiába,
Mégiscsak szép erény a jótékonyság!

A JEGYZŐ
(halkan)
Nem hagynánk kissé többet?

GIANNI SCHICCHI
Amelyik ember sokat hagy a klastromra,
Arról azt mondják a népek:
„Biztos, hogy lopta a pénzét! "

A ROKONOK
Ez bölcs beszéd! -
Ez így van! -
Mennyi szellem!

A JEGYZŐ
Micsoda jellem!

GIANNI SCHICCHI
Minden fönmaradt pénzem
A gyászoló családé, széjjelosztva.

A ROKONOK
Ó, drága bácsi!
Ó, drága Buosónk!
Ó, drága sógor!

GIANNI SCHICCHI
Simonnak jusson a fuececchiói birtok.

SIMON
Köszönöm!

GIANNI SCHICCHI
Zitáé legyen az egész Figline!

ZITA ANYÓ
Ó, én Buosóm!

GIANNI SCHICCHI
És Bettónak jut Pratóban a jószág!

BETTO
Köszönöm, sógor!

GIANNI SCHICCHI
És Nelláéké lesz a nyájas Empoli!

NELLA ÉS GHERARDO
Fogadd hálánk!

GIANNI SCHICCHI
Végül Ciesca és Marco
Megkapják Quintolét.

A ROKONOK
(*a foguk között*)
Most jön az öszvér, a ház, meg a malom!

GIANNI SCHICCHI
Öszvéremet, mely négy más öszvért
Úgy megér, mint az ujjam,
A legdrágább öszvért egész Toscanában,
Öröklí az én kitúnó barátom...
Gianni Schicchi!

A ROKONOK
(*főleszmélve*)
Tessék? -- Mi? - Mit akar? - Hogyan! ! ! ?

A JEGYZŐ
(*megismételve, amit leírt*)
Mulam relinquit eius amico devoto
Joanni Schicchi.

A ROKONOK
No, de...

SIMON

Mire kéne a Schicchi úrnak
Egy ilyen göthös öszvér?

GIANNI SCHICCHI
Bízd csak rám, jámbor Simon!
Tudom én, mit akar a Gianni Schicchi!

A ROKONOK
(*dörmögve*)
Csirkefogó! - Betörő! - Betörő! -

GIANNI SCHICCHI
Jól épült firenzei házam
Örökli a legszeretőbb
És hűséges barátom,
Gianni Schicchi!

A ROKONOK
(*bőszülten tiltakoznak*)
Ezt is a Schicchi? Hogyne!
Még mi a szösz nem?
A ménkű csapjon
A Gianni Schicchibe hetvenhétszer!
Ez ellen tiltakozunk, hogy pont egy ilyen szemtelen,
Egy ilyen elvetemült rabló,
Egy ilyen csirkefogó...
Én tiltakozom!
Mi tiltako...

GIANNI SCHICCHI
Ó, szép Fiorenza,
Ó, víg tavaszi esték!
Félkézzel búcsúzó...

A JEGYZŐ
Kötelességük kímélni az örökhagyót!

GIANNI SCHICCHI
Signor Amantio, én ismerem a Schicchit!
S ez legszilárdabb elhatározásom!
Hadd zúgjanak,
Mi majd addig csak énekelünk...

GUCCIO
Ez férfiú!

PINELLINO
Ez ember!

GIANNI SCHICCHI
S az én signai malmom...

A ROKONOK
(*gyorsan*)
És a signai malmot?

GIANNI SCHICCHI
És a signai malmot...
(*dúdolva*)
- Ó, szép Fiorenza! -
(*diktál*)

Öröklí az én kedves...

(dúdolva)

- Ah andalító esték! -

(diktál)

Mélyen tisztelt barátom,

Gianni Schicchi!

(a rokonok tiltakozó kiáltásai)

GIANNI SCHICCHI

Félkézzel búcsúzom,

Mert másfelét lenyesték!

La, la, la, la, la...

(erős hangon)

Meg is volnánk!

Zita, fizetsz a magadéból

Húsz arany forintot a tanúknak,

S a jegyző úrnak százat!

A JEGYZŐ

Köszönöm, signor Buoso!

(közeledne az ágyhoz, de Gianni, kezének egy reszkető mozdulatával, visszatartja)

GIANNI SCHICCHI

(vékony hangon)

Hagyjuk a búcsút.

Csak menjetek szépen...

Legyünk bátrak!

A JEGYZŐ

(kifelé indul)

Milyen páratlan ember!

PINELLINO ÉS GUCCIO

(meghatottan elindulnak)

Határtalan veszteség!

A JEGYZŐ

Szegény Buoso!

A JEGYZŐ, PINELLINO ÉS GUCCIO

Ez férfi volt!

GUCCIO

(hangtalanul a rokonokhoz)

Csak bátran!

PINELLINO

(sírva el)

Csak bátran!

(alighogy a jegyző és a tanúk eltávoztak, Rinuccio kiszalad az erkélyre, a rokonok pedig nekiesnek Gianninak, aki védekezik, ahogy csak bír)

A ROKONOK

Tolvaj! - Rabló! - Áruló! - Gonosz betörő!

Közönséges gazember! - Szédelgő! -

Ravasz áruló! - Elvetemült tolvaj!

(letépi róla az inget)

GIANNI SCHICCHI

(kiugrik az ágyból, és Buoso furkósbotját fölkapva, páholni kezdi a rokonokat)
Menjete ki innét!
Zsugori népség!
Azonnal elhagyjátok a házam!

A ROKONOK
(ide-oda szaladnak, Gianni utánuk, s ők vígan csennek, fosztogatnak és rabolnak)
No várj csak!
No várj csak!
Emléket is viszünk!

GIANNI SCHICCHI
Mentek ki rögtön?

A ROKONOK
Csak lopjunk, ahol lehet!
Csak lopjunk fehérneműt!
Gyorsan, hol az ezüst?

GIANNI SCHICCHI
Hálátlan nép!
Ki! Kifelé! Ki!

A ROKONOK
(összevissza)
Az értékes ezüst!
A gyönyörű vásznak!
Lopjuk a ruhákat!
Szabad a vásár!
Micsoda zsákmány!
Most lophatunk bátran!
(Gherardo fölszalad a jobboldali lépcsőn ... megrakodva tér vissza, s maga után húzza a kis Gherardinót)
(Gianni menteni igyekszik a holmikat. A rokonok, amint eléggé megrakodtak, egymás után tolonganak az ajtó felé, s leszaladnak a lépcsőn. Gianni üldözi őket, szaporán osztogatva a botot)

GIANNI SCHICCHI
(a szín mögött kiabál)
Kifelé! Ki! Ki innen!
Nem mentek ki! ?
Azonnal elhagyjátok a házam!
Ki innen! Kifelé! Nesze!

A ROKONOK
(a szín mögött)
Cégéres tolvaj, csaló, zshivány, gazember!

GIANNI SCHICCHI
(a szín mögött)
Kell még? Ne! Nesze! Ne!
Így ... ni! ! !
(A szín üres)
(kívülről lassan kinyílik a nagy üvegajtó. Feltűnik a napsugárban fürdő Firenze. A két szerelmes egymást átölelve az erkélyen marad)

RINUCCIO

Tündér szerelmem,
Már mindörökre így lesz...
Nézd csak, Firenze fénylik...
Fiesole lángol!

LAURETTA
Emlékszel arra a csókra?

RINUCCIO
Perzselt az ajkad!

LAURETTA
Még mást sose csókolt...

RINUCCIO
Lesütött szemmel először öleltél!

EGYÜTT
Firenze és a csókod
Szébb volt száz édenkertnél!
(hosszú csók)

GIANNI SCHICCHI
*(jön fel a lépcsőn, megrakodva mindenféle holmival.
amelyet most ledob a földre)*
Elpárologott a banda!
*(észreveszi a szerelmeseket ... meghatottan
elmosolyodik ... és sapkáját levéve a közönség felé fordul)*
Mondjátok csak, nagy jó uraim,
El tudnátok-e jobban osztani
A Buoso örökségét?
S ezért a kis huncutságért
Engem lekergettek a Pokolba!
Ám legyen...
Dante atyánk el fogja nézni,
Hogy - ha ma este jól mulattatok -
Szegény fejemnek megbocsássatok!
(tapsoló mozdulattal meghajol, és üdvözli a közönséget)